

keit verboten worden auf Trauerbeweise weder Grabsteine noch Elegien öffentlich Hand zu legen.«

Napósled je dobil Linhartov nagrobni kamen na ljubljanskem pokopališči nastopni napis:

ANTONIO LINHARD
Carnioliae Historiographo et Caesareo
Regii Capitaneatus Secretario
Hoc monumentum merenti moerentes
Posuerunt amici
Obiit 14. July 1795.

Linhartova slika je ohranjena v silhueti, katera je vezana pred zvezek njega nemške pesemske zbirke »Blumen aus Krain«; ondu čaka, da se razmnoži potomcem. —

Govorili smo že v teh vrstah o soprogi Linhartovi. Bila je sestra ljubljanskega odvetnika Makoviza in je odšla po smrti svojega možá na Dunaj. Ali je imel Linhart kaj otrok, to ni znano. Takisto ne vémo, ali je na pustem mestnem svetu za Gradom, katerega mu je na večkratne prošnje leta 1792. prepustil magistrat ljubljanski, zgradil poslopje ali napravil vrt, in če ga je, kdo je dobil to poslopje ali ta vrt, ko je odšla Linhartova vdova na Dunaj. Morda provzročé te vrstice, da se bode še dalje raziskovalo življenje Linhartovo v obče in to njegovo zunanje življensko razmerje posebe. Saj je bil Linhart, kakor smo dokazali, prezaslužen takó za svojo kranjsko domovino kakor za národ slovenski!

M^ěni žál srcé krepí . . .

D^ež poleta na poljé,
Žalost pada mi v srcé.

Rôsi, dež, na cvet poljá,
Padaj, žalost, v dno srcá!

Polju cvet dež poživí,
M^ěni žál srcé krepí.

Rástislav.

